

Γιώργος Αθανασιάδης → Δικηγόρος, Θεατρικός Συγγραφέας → e-mail: athanasiadis.g@hotmail.com

ΠΕΡΙ ΝΟΜΩΝ & ΕΛΛΗΝΩΝ ΖΩΗΣ



Η υπογραφή και το μυστήρι....

ΜΕΡΟΣ 2^ο

Αναρωτιέμαι, μεγαλώνοντας και πατέρας πλέον δύο παιδιών ενός ενήλικου και ενός σχεδόν για λίγους μήνες επίσης ενήλικου, μήπως θα έπρεπε να δίνουμε μεγαλύτερη σημασία, στις μνήμες ενός παιδιού από την μικρή του ηλικία και να μην υποτιμούμε καθόλου την κρίση του. Ο ενήλικος εγωισμός μας και εγωκεντρισμός μας, όμως δεν αφήνει πάντα τα απαιτούμενα περιθώρια για κάτι τέτοιο και σε κάθε περίπτωση αξιολογούμε αυτή την παιδική κρίση και θεώρηση της ζωής αναφορικά με το περιβάλλον ενός παιδιού τόσο το οικογενειακό όσο και το ευρύτερο κοινωνικό, σε σχέση με εμάς τους ίδιους, είτε ως γονείς ή ως παρεπιδημούντες το οικογενειακό περιβάλλον του παιδιού μέσω οποιασδήποτε σχέσης φιλικής ή συγγενικής.

«Τότε έγινε αυτό... μας έβαζαν μέσα στα σπιτία νωρίς το απόγευμα...» έλεγε η συγχωρεμένη η μάνα μου, συχνά πυκνά αναφερόμενη στα γεγονότα της επαείας της χουντικής διακυβέρνησης της Ελλάδας και συμπλήρωνε «Μικρός ήσουνα δε θα θυμάσαι...»

Οι παιδικές μνήμες, σε μεγαλύτερες ηλικίες όμως, όσο ο κόσμος και τα ενδιαφέροντα του μικραίνουν γύρω μου, επιστρέφουν και μπαίνουν σε νέα διαδικασία ανάλυσης, εκτίμησης και διαχείρισης. Στα χρόνια της εφηβείας μου και της μεταφηβικής ηλικίας, τα «δημιουργικά» χρόνια, η γνώση του κόσμου, της πολιτικής, της κοινωνίας, της πόλης μου και μετέπειτα η πρωτόγνωρη εμπειρία της δικής μου οικογένειας και του μεγάλωματος των δικών μου παιδιών απορροφούσε το ενδιαφέρον μου και προσέθετε νέες εμπειρίες και νέες γνώσεις και οτιδήποτε η ζωή και η καθημερινότητα της ερχόταν να προσθέσει στο συναισθηματικό μου πεδίο. Η διαμόρφωση της προσωπικότητάς μου, χωρίς ποτέ να ολοκληρώνεται, ήταν σε μια διαδικασία εξελικτική και δεν σταμάτησε ούτε μέχρι σήμερα και πιστεύω ότι μόνο η γερωνική άνοια έρχεται να την σταματήσει μαζί με την βιολογική φθορά της ζωής.



**Νά και η δασκάλα.
Είναι στην έδρα της.
Νά και τὰ παιδιά.**

**Είναι στὰ θρανία τους.
Γράφουν στὰ τετράδια.
Γράφουν τὴ γραφή τους.**

Στο Καλλιμάρμαρο λοιπόν, έζησα τις πρώτες στιγμές μεγαλείου και εθνικής δόξας και όλη η Ελληνική Ιστορία, γεμάτη ήρωες και νικηφόρες μάχες πέρασε μπροστά από τα μάτια μου σαν Χολλυγουντιανή υπερπαραγωγή. Οι φωνές και οι ζητοκραυγές του αλαλάζοντος πλήθους της νέας ρωμαϊκής αρένας με παρέσυραν και θάμπωσαν τα μάτια εκείνου του παιδιού που ο γνωστικός τομέας του, περιορίζονταν στα στενά όρια της προσφυγικής συνοικίας της Αθήνας, στον Απ Βασίλη του MINION τα χριστούγεννα και στο προαύλιο του Ιου Δημοτικού Σχολείου της Νέας Ιωνίας. Η Κα Φρόσω και ο Κος Τσεκούρας ήταν οι δύο δάσκαλοι του σχολείου στις μικρές και μεγάλες τάξεις και ο χάρακας που μελάνιαζε τις παλάμες μας, όταν ήμασταν ανυπάκουοι μαθητές ή απλά ήμασταν η αλήθεια μας... δηλαδή μικρά παιδιά.

Η κακοποίηση μας στα πλαίσια της χριστιανικής αρετής και της πολιτικής της χούντας των συνταγματαρχών υπό το σύνθημα «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών», ήταν μέρος της εκπαίδευσής μας ως Ελλήνων χριστιανόπαιδων και το κερασάκι στην τούρτα ήταν ο τακτικός δεκαπενθήμερος εκκλησιασμός μας στον παρακείμενο ναό των Αγίων Αναργύρων Νέας Ιωνίας και μετέπειτα καθεδρικό μητροπολιτικό ναό της Ιεράς

Μητροπόλεως Νέας Ιωνίας - Φιλαδελφείας, Ηρακλείου και Χαλκηδόνος. Η επάλειψη με λάδι από το ιερό καντήλι των αγίων και θαυματουργών ιατρών Αναργύρων, ήταν η θεραπεία για τις μελανιές στις παλάμες μας από τον χάρακα των δασκάλων, παράλληλη με τη νουθεσία του Αρχιμανδρίτη πατέρα Ναθαναήλ, ο οποίος επαναλάμβανε σε κάθε παιδί μετά την επάλειψη... «Να είσαι καλό παιδί, να μη το ξανακάνεις...» Μετά τον εκκλησιασμό, επιστρέψαμε στις τάξεις της διδασκαλίας μας, στα θρανία μας απενίζοντας την διδασκαλική έδρα και υπεράνω της τις φωτογραφίες του δικτάτορα Παπαδόπουλου, με το αυστηρό του βλέμμα και το μυστακίον, να μας υπενθυμίζει την ακριβή μας θέση ως υπάκουους μαθητές. Ο ίδιος αντιπρόσωπος του Θεού και της πατρίδας και ο δάσκαλος ή η δασκάλα μας σε ρόλο ιερέων του ναού της καθηγουμένης από τον ίδιο γνώσης. Ο Μίμης και η Ελλην, παίζανε το τόπι τους στην εξοχή και εγώ το μολύβι μου πάνω στο θρανίο, ταξιδεύοντας με τη φαντασία μου σε κάμπους με ανθισμένες αμυγδαλιές παίζοντας το τόπι μου και ζώντας το πρώτο μου «ερωτικό» σκίρτημα τη Βάνα. Η αμυγδαλιά στη θέση της και η Βάνα στην εξοχή με το κατακόκκινο φόρεμα της να πετάει το τόπι στο μέρος μου, να μου χαμογελάει και να γυρίζει το πρόσωπο της

αλλού τρέχοντας να μαζέψει μαργαρίτες και παπαρούνες να στολίσει τα πλούσια μαύρα της μαλλιά. Από πλούσια οικογένεια της περιοχής η Βάνα, ψηλή, μελαχροινή, όμορφη κόρη και εγγονή προσφύγων της περιοχής μας και ο μπαμπάς της είχε βιοτεχνία. Τάχε λέγανε καλά με το καθεστώς και όλοι τον σέβονταν ή απλά ... τον φοβούνταν. Ετσι λέγανε στο σπίτι, οι γονείς μου πάντα ψιθυριστά και χαμπλόφωνα για να μην ακούω ... Οχι για να μη ξέρω, αλλά να μη με ενοχλούν από το διάβασμα μου. Και η Βάνα, η κόρη εκείνου που τάχε καλά με το καθεστώς, ψηλώνει διαρκώς ενώ εγώ ήμουν πάντα κοντούλης και ούτε να γυρίσει να με κοιτάξει. Κείνη κοιτάζε τον πόπο ψηλό, τον Λευτέρη που ήταν γιός εργοστασιάρχη και μετά έγινε και κείνος δικηγόρος. Δεν τον παντρεύτηκε όμως αλλά παντρεύτηκε, μόλις έβγαλε την μπλέ σχολική της ποδιά τελειώνοντας το Λύκειο, κείνον τον άλλον... δε θυμάμαι πως τον λένε, γιατί ποτέ δεν ήθελα να αναφέρω το όνομα του, αφού δεν ήμουν εγώ στη θέση του... και κείνος ήταν χοιρός και κοντός και άσχημος και είχε όλα τα κακά της μοίρας του...

Ενας μικρούλης ερωτικός ρασιιστής εγώ, θύμα ενός ανεκπλήρωτου έρωτα κακεντρεχής καμάρωνα, ψηλός πλέον και λεπτός και λυπόμουνα την καυμένη τη Βάνα που παντρεύτηκε κείνον τον ακατανόμαστο και ας στεκόταν δίπλα στον Πατακό με το μυστήρι ο πατέρας της σε κάθε έργο που γινόταν στην περιοχή. Ο Νικολάκης και η Βαγγελίτσα ήταν αδελφια και παιδικό μου φίλο, μένανε δίπλα μου στο προσφυγικό με τα τέσσερα σκαλιά που οδηγούσαν στη κουζίνα του και περνούσαμε τα μεσημέρια του καλοκαιριού κάτω από τη μουριά της αυλής του, συζητώντας πόσο σπουδαίος άνθρωπος ήταν κείνος με το μυστήρι... Για μας επειδή φορούσε γραβάτα ήταν σαν τον εργολάβο της πολυκατοικίας που χτίζονταν κοντά στην αγορά γιατί και κείνος κρατούσε μυστήρι... Και κείνος με το μυστήρι και άλλοι πολλοί που ήταν μαζί του, στείλανε τον πατέρα της Μυρσίνης στην εξορία ...

Συνεχίζεται...

**ΓΕΩΡΓΙΟΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ
- ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ**

**Australian
registered Greek
Lawyer entitled
to practice Greek Law**

Το γραφείο μας σε συνεργασία και με τη Δικηγόρο του Σύνδευ ΑΘΗΝΑ ΤΟΥΡΙΚΗ (ATHENA TOURIKIS) - SOLICITOR αναλαμβάνουμε την διεκπεραίωση των υποθέσεων σας στην Ελλάδα και την Αυστραλία.

- Θέματα κληρονομιών, αποδοχές, διανομές περιουσιών και σύνταξη διαθηκών στην Ελλάδα και την Αυστραλία.
- Γονικές Παροχές, θέματα ασφάλισης και συνταξιοδοτικά στην Ελλάδα.
- Τακτοποίηση με συνεργάτες λογιστές στην Ελλάδα των φορολογικών σας θεμά-

- των - Ελληνική υπηκοότητα και ελληνικά διαβατήρια.
- Κάθε είδους μεταβίβαση ακινήτων, πώληση, αγορά κ.λπ. στην Ελλάδα.
- Πληρεξούσια για την Ελλάδα για οποιοδήποτε θέμα υπάρχει ανάγκη.
- Εκδοση ΑΦΜ, ΑΜΚΑ και κλειδαριθμού κα-

- θώς και διορισμό φορολογικού αντικλήτου στην Ελλάδα - Υπαγωγή κατοίκων εξωτερικού στην αρμόδια Δ.Ο.Υ. στην Αθήνα.
- Πλήρης ενημέρωση σχετικά με τα φορολογικά σας θέματα και τις τυχόν οφειλές σας σε σχέση με την περιουσία σας στην Ελλάδα όπου και αν βρίσκεται εκεί.

Βρισκόμαστε ΕΔΩ στην Αυστραλία για οποιοδήποτε θέμα σας απασχολεί στην Ελλάδα.

Επικοινωνήστε μαζί μας Tel: 0421 969 172, (02) 9261 3144, e-mail: athanasiadis.g@hotmail.com

Διεύθυνση: 377-383 Sussex St. (Suite 4, Level 5), SYDNEY, NSW 2000